

Rychlá štola – nejen na vánoce :

50 dkg polohrubé mouky, 15 dkg rozpuštěné Hery, 15 dkg cukru, 1 vanilkový cukr, 1 prášek do pečiva, asi půlka tvarohu a asi 150 ml zakysané smetany a 2 vejce. Těsto není moc tuhé. Vytvarujeme na pečicí papír 2 obdélníky s náplní: rozinky, neloupané mandle, kandované ovoce a třeba strouhaná jablka. Okraje přeložíme a pečeme asi 45 minut, pak potřeme rozpuštěným tukem a za tepla hustě cukrujeme.

středa 13. října 2010		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Větrov
13:00	příjezd Štítina	
13:30	loučení Hranice u Aše	malý sál
13:30	loučení Chvaletice	malý sál
14:30	vítání Štítina	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
16:00	Monology a dialogy	velký sál
16:00		
16:30	Defilé Pohárku SČDO	
18:00	Valná hromada Vobskočáku	malý sál
19:30	Hrobka	velký sál
20:00		
20:30	Morkovice	
21:30	seminář KDP	půdička
21:30	zasedání poroty	klubovna

Větrník, zpravodaj XLI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 180 ks. Cena 5 Kč.

VĚTRNÍK

Ročník XLI.

Úterý 12. října 2010

Dnes		
kdy	co	kde
8:30	Čert a kupec Seberád	velký sál
9:00		
9:30		
	Hranice u Aše	
9:30	seminář	malý sál
10:30	Čert a kupec Seberád	velký sál
0:00		
0:00		
	Hranice u Aše	
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	příjezd Morkovice	MÚ
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Sivice	malý sál
14:30	vítání Morkovice	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Morkovice	před divadlem
16:00	Výmlat	velký sál
16:30		
17:00	Chvaletice	
19:30	Výmlat	velký sál
20:00		
20:30		
	Chvaletice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	společenský večer	hasičovna

Recenze

Cimrman Revival, Sívce Ladislav Smoljak, Zdeněk Svěrák Dobytí severního pólu

Divadlo Járy Cimrmana je jedinečné vlastní poetikou, vlastním přístupem k divadlu jako takovému i k dramatickému textu, divadelnímu tvaru, k herectví. Získalo si vlastní osobitost velké množství příznivců a dostalo se mu pocty ještě v době vlastního existování: má Cimrman revival.

To je hold, ocenění kvality a jedinečnosti.

Můžeme si klást otázku, jaký že má revival na divadle smysl.

Podstatou divadla je vyjádření vztahu ke světu. Podstatou revivalu je vyjádření láskyplného vztahu k předloze.

Pokud přijmeme toto východisko

k dalším úvahám o shlédnutém představení hry Dobytí severního pólu v provedení Cimrman revivalu Sívce, musíme ocenit několik faktorů.

Láska k předloze je čitelná z vnitřního zaujetí všech aktérů. To samo by však nestačilo k úspěchu představení, měříme-li úspěch reakcí hlediště.

V hledišti mohli sedět jedinci, kteří předlohu v originálním provedení viděli, případně ji znají z DVD nebo ze zvukového záznamu. Mohli tam být jedinci, kteří se s Divadlem Járy Cimrmana doposud nesetkali, dokonce tam mohli sedět takoví, kteří právě tento typ divadla nevyhledávají.

Je záslužné, že Cimrman Revival Sívce doveze svá představení do

Partneři XLI. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

Poznej - kvíz

Ze které hry náš snímek, na němž je Josef Hejral st., je?

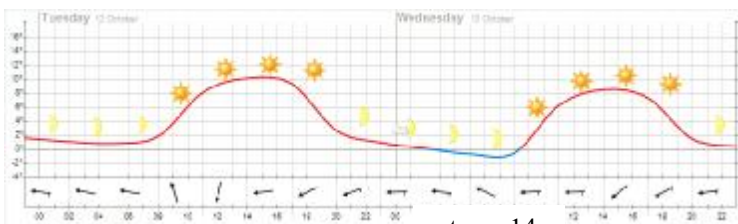
- a) Don Manuel a Marie Luisa
- b) Hadrián z Římsů
- c) Poslední muž

Správná odpověď vyjde zítra.
Čtete Větrník.

Správná odpověď z minulého čísla je:

- c) Inteligenti

Předpověď počasí na úterý

Výběr z burzovních zpráv:

Most (ČTK) - Těžařské společnosti v Česku počítají v následujících dvou letech s asi desetiprocentním poklesem těžby hnědého uhlí, vyplývá z jejich analýz. Některá ložiska se blíží svému celkovému vyčerpání, jiná leží za hranicí územních limitů, které chrání před zbouráním severočeské obce. S limity má problémy prakticky jen mostecký Czech Coal, Sokolovské uhelné (SU) zase ložiska fyzicky docházejí. Snižovat produkci neplánují jen chomutovské Severočeské doly (SD), které mají využitelné zásoby do roku 2040.

Františku, tento servis je jen pro tebe! Myslíme na tebe od té chvíle, kdy jsi stav na burze použil opakovaně v rámci svého projevu.

Dnešní noc zůstane ještě slabě nad nulou. Přesto nedoporučujeme nic nechat náhodě a včas se zásobit nějakým vnitřním vyhřívadlem.

míst, kam vlastní soubor Divadla Jára Cimrmana nikdy nepřijede. Navíc když odevzdá takovou jevištní kvalitu, které je schopen.

Jednotliví herci jsou talentovaní, oplývají nemalou mírou jevištních dovedností, mají schopnost oslovit diváka, navázat vztah s jevištěm, dosáhnout onoho kýženého dialogu tolik chtěného všemi, kteří z jeviště promlouvají k divákům.

Byť se věnují práci, která má dopředu vytyčenou poetiku, vnější podobu postav, scénografii, je zde viditelná i schopnost vytvořit hereckou postavu, viz Varla Frištenského v podání Romana Tinky.

Jak je u her Divadla Jára Cimrmana zvykem, jsou rozděleny do dvou částí, semináře a vlastní hry.

Úvodní seminář je v provedení Sivických přece jen o něco málo méně záživný než druhá polovina - vlastní hra Dobyť severního pólu.

Celek je však příjemnou podívanou, neboť herci mají charisma a půvab, jsou vzácně vyrovnaným souborem z hlediska interpretačních prostředků,

jsou muzikální - viz v e l m i dobré provedení

písně v sólovém i sborovém podání, a zcela jistě jsou schopni vytvořit si vlastní diváckou obec, byť pouze jako Cimrman Revival. Chce se říci zatím, neboť je zde otázka, zdali tento soubor má i na vlastní poetiku. Po shlédnutí jejich „cimrmanovského“ představení lze říci, že i takový příslib do budoucna zde je a záleží jen a jen na souboru, kterou cestu si sám pro sebe v budoucnu zvolí, až přehraje všechny hry Divadla Jára Cimrmana - i když i to samo o sobě člověku může vystačit na celý divadelní život.

Ladislav Vrchovský

Postřehy ze semináře KDP - půdička

Dobyť severního pólu

Pokus o typ zábavného divadla. Hlavní problém přirozeně je, že soubor si neuvědomoval nakolik je přenositelná poezie Cimrmanovců. Vadilo nám natahování pauz - záměrné. Stopáž představení byla nad únosnou hranici pozornosti diváka. Půdička ovšem oceňuje jevištní řeč všech herců. Jsou prvním nejlépe mluvícím divadelním souborem na přehlídce.

Půdička

Rozhovor s režisérkou Helena Zdráhalová Cimrman Revival, Sívce

Hovořím s dalším nováčkem přehlídky, se souborem Cimrman Revival - s jakými pocity jste jeli do Vysokého?

S velkým očekáváním. Opravdu jsme to cítili jako velkou čest, protože naše ambice, když jsme začínali, tak vůbec nebyly účastnit se nějakých divadelních přehlídek. Když jsme letos jeli už podruhé do Boleradic, tak jsme vzhledem k tomu, co hrajeme – cimrmanovské hry – neočekávali, že bychom postoupili. To bylo opravdu veliké překvapení. Spíš účast na těch přehlídkách a festivalech je taková, že se dozvíme tu zpětnou vazbu od profesionálů, odborníků, to co máme ještě zlepšit. Tak pro nás to bylo velké očekávání a radost a čest a opravdu si to užíváme od té doby, co jsme nastoupili do auta a myslím až do té doby, než vystoupíme doma a budeme vykládat kulisy.

Počasí vám přeje zatím, jak jste spokojení s pobytem ve Vysokém?

Úplně maximálně jsme spokojení, je to pro nás úžasné, ten servis už od přivítání. To se rozhodně nedá srovnat s krajskou přehlídkou.

Ale dá. Boleradické víno máme tady taky.

To jsme byli překvapení a moc nás to potěšilo, že máte víno od pana Korába (smích). Zavedli jsme takovou boleradickou tradici, že vždy po odehraném představení se objednáme k nim do sklípku. Známe se osobně a na boleradickém festivalu nám dělal hostesa. právě pan Koráb.

Máme je opravdu rádi a jsme s nimi v kontaktu i během roku. Chodí na naše představení, jsou našimi fanoušky, a

tak se nám to tak hezky propojuje.

Kolikátý váš titul je to z té cimrmanovské série?

Hrajeme osm roků a toto je naše šestá hra.

Přibližně tedy každý rok jedna premiéra.

Snažíme se a poslední roky nám to vychází mít každý rok jednu premiéru. Už jsme tak secvičení a sehraní. Začátky byly takové těžší, původně šlo jen o takovou zábavu na dlouhé zimní večery. Na první hru byla odezva ale tak bezvadná a zvali nás vlastně na nějaké další akce, takže nás to motivovalo k tomu, začít se tomu věnovat pravidelně. Už teď se těšíme na kaž-

Spolek Techniků Divadla Krakonoš vysvětluje

Včera jsme informovali o promítání dokumentu z produkce KrTeK. A jelikož jsme zapomněli důležité vysvětlení, reagujeme na dotazy a vysvětlujeme.

KrTeK, jak naznačují písmena, je terminus technikus, tedy Krakonošův Telekinetoskop, což je název televizní společnosti. Založena byla před dlouhými třinácti lety Spolkem Techniků Divadla Krakonoš, grafičkou Lenkou Richterovou a aktivním členem občanského sdružení Vobskočák panem Jiřím Hlávkou. Prvotní vnuknutí vytvořit televizní studio poskytující základní informace návštěvníkům divadla už není známo. Pravděpodobně to mohl být zvědavý návštěvník, který si všiml televizí rozmístěných po divadle. Zároveň v roce 1997 nemohl hlavní kameraman, Stanislav Šmíd, dorazit a natáčet inscenace. Za námět prvního televizního přenosu tak posloužil jeho osud. I když se s ním spojení nepodařilo, o šest let později se již existující televizní studio KrTeK pochlubilo pásmem krátkých programů, které se promítaly po celý týden festivalu. Letos, po dlouhých sedmi letech, tedy znovu studio vysílá.

Za STDK Aleš Hejral

Jásavá

*Heja – heja, ejchuchů,
to je ale krásně!
Milo jest mi na duchu,
pročež skládám básně!*

*Hurá – sláva – hip-hip-hip,
po světě širokém!
Kdepak by mi bylo líp
nežli ve Vysokém!*

*Klidně nahlas velice
přeradostně jásám
a klaním se hluboce
kolem všem těm krásám!*

*Jaká jest to proměna
o jeden rok zpátky.
To nám mrzla kolena,
léto bylo krátký.*

*Bud'me rádi, že stromy
v barvách jsou – jak květy.
A my nejsme v „Hotelu
mezi dvěma světy“!*

*Jest nám milo pospolu,
snad až neskutečně.
Krakonoši – Vysoctí!
Hulákáme vděčně!*

Jiří Hlávka

**Vobskočáci
pozor!**

**Hromadné valení
respektive
valné hromadění
se bude odehrávat
ve středu od 18.00 hodin
na malém sále
Krakonoše.
Nezapomeňte
na příspěvky
finanční i do diskuse.**

dou další premiéru.

Jste v nějakém kontaktu s autory, teď už tedy jen s panem Svěrákem?

Osobně jsem byla zpočátku, než převzal autorská práva Cimrmanů na starost Aurapont, tak jsem psala přímo panu Smoljakovi. To bylo naprosto kouzelné. Žádali jsme jen o autorská práva, takže oni o nás věděli a pak se vlastně ten kontakt ztratil. Chtěli jsme je třeba pozvat na nějaké představení, ale spíše jsem přikládala ukázky a fotky z našich inscenací do e-mailů, kde jsem žádala o autorská práva.

**Díky a přeji vám – zlomte vaz.
Vem vás čert.**

PeHe

Odposlechnuto na semináři:

Hotel mezi dvěma světy

František Laurin: Postavy mohou hrát, že čekají jakoby na nádraží, že čas volně plyne, očekáváme odpověď, kterou nenacházíme,

a v čase, který máme dispozici,

vedeme řeč o nás. Druhá poloha – v čekárně jsme neklidní, protože nevíme, co nás čeká, a zoufale hledáme smysl, proč jsme tam, co bylo a co bude. Můžeme tyto monology chápat jako zoufalou potřebu vypovědět, objasnit, vysvětlit. Něco nacházejí tváří v tvář, nacházejí lásku, něco, co jim v životě uteklo

pod rukama a postavy jsou před výtahem trochu jiné, protože najednou vidí, jak by mohly žít, kdyby se vrátily podruhé, jak by změnily svůj život, kdyby měly novou šanci. Hra vytváří asi takové napětí jaké vytváří třeba šachová partie. Doporučil bych souboru jednu věc – v inscenaci je možné navazovat daleko hlubší vztahy.

Lenka Lázňovská: Abychom se něčeho dobrali, musíme si definovat, co máme za látku. Bylo řečeno, že jde o existencionální drama Sartrovského typu. To znamená, že

jsme svědky jakýchsi konstrukcí a postavy jsou dané. Proč má cenu žít? Co v životě má cenu? Každá postava představuje jistý pól tohoto konstruktu a dává odpověď. Vy jste dopsali závěrečný monolog pro Doktora S, jímž dáváte najevo, že život je jakýsi koloběh, který nikde nezačíná a nikde nekončí – tak jste to dali do nějakého neohrazeného prostoru. A změnili jste osud Julie, který autor původně nechává otevřený.

Vy jste konstatovali, že důvodem k žití je láska jako oběť (mág) a láska milenců. A závěrem Juliena jste to posunuli

z existencionálního konstruktů do romantického dramatu. To je možné! Ale pak to vyžaduje, aby celá struktura byla takto i komponována, protože romantizující závěr se trochu vzpírá tomu racionálnímu kalkulu celé hry. A je možné se takto dostat až na hranici jistého kýče. Vy jste to maličko posunuli někam jinam a celý půdorys jste si tím ztížili, protože, aby to fungovalo, to chce naprosto přesné obsazení a postavy musí být bohaté. To znamená - musí mít jistou míru

přesvědčivosti, obtížné je to i v tom, že hra je napsaná do mnoha monologů, které však musí fungovat i v dialogích.

Máša Caltová: Také jsem to viděla podruhé a také si myslím, že toto představení bylo o něco jaksi rozpačitější než ve Žluticích. Opravdu milostné scény ztratily přesvědčivost a přitom právě ony jsou klíčové. Nebyla znát proměna

Juliena z tvrdého chlapa v toho lepšího, vřelejšího, něžnějšího, zlidštělého a tím sympatičtějšího. Tento soubor si vzal skutečně text, který

něco vypovídá o životě. Také mám ke Schnittovi výhrady, opakují se v něm situace, ale přes všechny nedostatky hry se dotýká základních lidských myšlenek. Měli jste odvahu text vzít a zahrát ho a z toho důvodu před vámi smekám klobouk. Je to dramatický počín, kterého si vážím. Vybrali jste si hru, pro kterou jste měli i herecký materiál. Ke scéně – černá tam opravdu dominuje, ale jsou tam ti bílí andělé – to je pro mě symbolické a to mi stačí. Ale líbila se mi

Víte, že...

v rámci 41. národní přehlídky probíhají také

dvě výstavy? Jedna z nich je víceméně tradiční, je instalována ve velkém sále divadla Krakonoš a týká se nositelů odznaku Zlatého Tyla. Do této galerie přibude letos další, jenž bude jmenován při závěrečném slavnostním večeru v sobotu 16. října.

Druhá zajímavá ex-

pozice je ve vstupním vestibulu městského úřadu – pro neznalé v budově spořitelny na náměstí. Její obsah v podstatě vyjadřuje náplň – Strípky za čtyřicet let. Běžte se na ni podívat, třeba se tam najdeto v některé ze svých minu-

lých podob a můžete se tam začíst do starých vydání Větrníků a připomenout si, co všechno jste tu vyváděli.

jn

Divácké hodnocení opony

To, že je v divadle zrestaurována opět historická opona, je už známý fakt. Mohou ji obdivovat diváci před každým představením. A tak ji okukovaly před jedním večerním představením dvě dámy, snad z Jilemnice byly. Okukovaly a hned si svá pozorování sdělovaly. „Koukni,“ děla jedna, „jak na nás ty anděličci vystrukují ty své nahaté, boubelaté prdelky.“

„A všimla sis, že mají ty uši tak nějak niž než je obvyklý?“ šeptala druhá. A pak obě dámy zaměřily svou pozornost do pravého horního rohu a upřeně se tam zahleděly. „No a koukni, jakého tu mají místního Bivoje,“ vzkřikla nadšeně první, když tam rozpoznaly postavu muže. Medvěda, který ho provází, zřejmě zaměnily s kancem. A tak přejmenovaly vysockého hrdinu Havlase Pavlatu, který je se svým ochočeným medvědem v městském znaku. Zřejmě do Jilemnice pověst o zkrocení medvěda vysockým měšťanem a kostelníkem z počátku 16. století nedorazila.

jn

a rozvířili jsme tady velkou diskuzi,“ řekla Renata a posteskla si, že počítali kromě soutěžního klání na jevišti také s hodnocením kvalit hostesa. „Celý soubor mě pověřil, abych řekla, že hodnotíme Karla plným počtem bodů, protože vše, co jsme potřebovali, pro nás zařídil, připravil nám vycházku i s výkladem,“ pochválila Renata Karla Bártu a dodala: „Jen jsme se nemohli dohodnout, kdo je tedy původcem toho hezkého počasí – jestli jste nám ho tady přichystali nebo jsme ho my přivezli. Ale opravdu děkujeme, byla tu skvělá atmosféra a nám se tu moc líbilo.“

jn

Taková nespravedlnost

„Janičko, vy teď neposlouchejte,“ hrozil na mě prstem Dušan Zakopal, jakmile mě uviděl v naší redakci a začal si cosi šuškat s Pepou Hejralem. „Proč nemám poslouchat?“ tázala jsem se ho

s nevinnou tváří a ještě nevinnějším úsměvem. „Protože hned všechno vybreptáte,“ odvětil mi vyhlášený divadelní statistik.

Jak já bych mohla něco vybreptat, no řekněte! S kým já si stihnu popovídat během přehlídky? Vždyť jsem pořád zalezlá na té své půdě, skoro nic nevím a nedozvím se. Jen stále píšu a píšu. A ještě i tam, na mém dočasném pracovišti, se vlastně přede mnou cosi tají. Jaká nespravedlnost, chce se mi rozhořčeně křičet a bránit se Dušanovu nařčení. Ale vrtá mi hlavou, co to ten Dušan s Pepou chystají. Hned bych vám to řekla, kdybych věděla pravý důvod jejich spikleneckého špitání. Ale nebojte – já na to přijdu. A pak vám to všem hned povím.

jn

moc ta skartovačka – je to zajímavý předmět a navíc je jasně určující. Snažila jsem se dobrat, proč vy jste ty věci tak zkonkrétnili. A vzpomněla jsem si na reakce lidí kolem sebe, těch seniorů – vy jste tak posunuli děj a přidali jste konkrétní prvek – oni najednou viděli, kam ten člověk vlastně jednou půjde.

Ladislav Vrchovský: Často jsme sváděni k tomu, abychom do postavy dali nějaký svůj názor. Těžko se v téhle hře hledá život. Publikum nejvíce reagovalo na scény jakoby ze života. Často se mi stává na ochotnických jevištích, že vidíme herce, kteří jsou jakoby samy sebou. Ačkoliv nemají za sebou hereckou průpravu. Ale pokud

je režisér odhalí a obsadí, pak to herec má lehké. Vaše představení je typově velmi dobře obsazeno, např. pan prezident. Abychom uvěřili v lásku na jevišti, pak se to musí cítit nebo použít skvělou hereckou techniku. Hudba pod textem bývá také problém – pak je třeba pracovat se slyšitelností, ale i s atmosférou. U vás mi často hudba přehlušila herce. A

ten dopsaný závěr není dobře. Já bych potřeboval odcházet z divadla s tím, že nevím, co se stane. To, že divák odchází s přáním, aby Julien tu druhou šanci dostal, bych auto- rovi asi nebral.

Petr Kolínský: Chci vyjádřit velký obdiv k souboru. Na to, že fungujete 15 let, jste si teď vzali strašně závažný úkol a zhostili jste se ho zodpovědně. Je to vidět i na scénografii, na prostoru, ale je to velmi složitý a závažný úkol. U tohoto typu her se určitě nemůžete spokojit s reálným prostorem, protože o to nejde. Hra vyjadřuje určitý obraz, který musí vytvořit i scéna. Musí tam být výtah – to bylo zvládnuto zkušeně technicky i technologicky. Prostor vyžaduje

určitý obraz a divák si jej tam dosadí sám, jde o to, aby jej dosadil v ten správný čas. Vy jste zvolili celkem monumentální kompozici z paravánů. Jestliže mi bude scéna připomínat krematorium, tak budu celou dobu v této představě také hodnotit. Možná by to chtělo zvolit jiné barvy.

Rudolf Felzmann: Porota za nás skoro vše řekla. Musím však podotknout, že po tomto představení

následovala na půdičce jedna z nejrušnějších besed, někdy jsem ji ani nezvládal, protože se překřikovali a chtěli všichni mluvit, chtěli si povídat. A to je dobře! Špatné by bylo, kdyby řekli – viděli jsme představení a jdeme od toho. Obdivovali jsme, jak jste s tím zápasili, ale rozhodně by bylo dobře, kdybyste věnovali větší péči jevištní řeči. Někde jsme jen odhadovali, co jste říkali.

Pavel Palán: Chci poděkovat za tu kritiku, i když byla smutná, a omluvit se za ten tragický večer. Ale bohužel, dámy a pánové, tak to v životě jde. Já smrt viděl jen jako úředníka, který stroze vykonával nějakou práci. Ta hra je především zajímavá v tom, že na rozdíl od všech her, kde jsou skutečně fyzické osoby, tahle se odehrává jen v představách na místě, které všechny spojuje. A zřejmě si tu čekárnu představovali všichni stejně. Ale ten závěr jsem chtěl já, za ten se omlouvám – porota však režiséru Palánu oponovala, že není třeba se za nic omlouvat.

„Vaše omluva není na místě. Jsem kritik, který dává pozor na publikum – musím říct, že byly okamžiky, kdy by bylo slyšet špendlík spadnout. Byly okamžiky, kdy hlediště šlo s vámi. Nabídli jste lidem možnost ponoru do tématu. Představení diváky oslovilo a to, o čem se bavíme, jsou rezervy, aby je oslovilo ještě víc. Že byste nám způsobili tragický večer, to v žádném případě ne,“ vyslovil názor poroty Ladislav Vrchovský.

Jiří Hlávka: Těšil jsem se, klobouk smekám, text jsem četl jako materiál na přednášku. Uměl jsem si tu hru představit jako rozhlasovou, teď jste mi ji nabídli na jevišti. Ale mám několik připomínek - v tomto prostoru nikdy černá, an-

„Teď jste mě trochu zbavil vzrušení, protože jste mi prozradil, co mě čeká. Teď když tedy potkám cos zeleného, nebude to marťan, ale anděl,“ reagoval František Laurin.

Vůbec nic se nedělo!

Karel Bárta byl hostesem DS Osada z Horní Břízy a při tradič-

ním loučení bylo jeho úkolem říci, jak se soubor ve Vysokém choval. *„Začnu takovou zajímavostí, která mě tedy překvapila. Sice jsem hos-*

tes teprve druhým rokem, ale v divadle už působím 12 let a nikdy jsem tedy nezažil, že by soubor přijel linkovým autobusem, vlakem a metrem. Takže to pro mě bylo první překvapení. Druhé překvapení bylo, že soubor přijel včas, neopozdil se, no a pak přišla noc... TO SE NIC NEDĚLO!!!“ zapřísahal se Karel a přiznal, že se mu velmi líbila nedělní procházka

s Břízovskými. Litoval jen, že se musel brzy kvůli pracovním povinnostem omluvit ze společenského večera v hasičárně. Vzhledem k tomu, že soubor z Horní Břízy z něj odešel až hluboko po zavírací hodině a to teprve poté, co k tomu byl vyzván místní obsluhou, možná by Karel také nepřišel na rozborový seminář

Renáta Michálková, která byla jakýmsi mluvčím souboru, konsta-

tovala, že se soubor do Vysokého těšil: *„Ale skutečnost daleko předčila naše očekávání, všichni lidé tady byli báječní včetně publika. Jsme strašně rádi i za tu kritiku, kterou jako kritiku nebereme. A jsme rádi, že jsme vlastně svou inscenací přivedli mnohé k zamyšlení“*

